

Advent

ČASOPIS CIRKVI ADVENTISTOV
SIEDMEHO DŇA

9/2013

Na ceste
za Ježišom

Prednášky
modlitebného
týždňa

Aký duchovný život prežívame? Sme každý deň bližšie k svojmu Pánovi? Alebo nás vzťah ustrnul, či sa od neho dokonca vzdalujeme?

Prednášky modlitebného týždňa „o nasledovaní“, ktoré držíte v rukách, sú zamerané na kresťanský život a jeho oživenie – na to, ako môžeme prežívať živý, šťastný a uspokojivý vzťah s Bohom. Nevynechajte ani jeden deň pri čítaní týchto prednášok, pretože môžu osloviť naše srdcia.

Prvú sobotu si sadneme k Ježišovým nohám a budeme počúvať, ako na vrchu premenenia radí kresťanom, ako majú žiť. Počas ďalších prednášok budeme s kazateľom Larrym Lichtenwalterom skúmať, kto vlastne sme, prečo robíme to, čo robíme, a prečo na tom záleží. Pri pohľade na praktické záležitosti kresťanského života, ako sú materializmus, sexualita, zábava, medziludské vzťahy, pravdivosť a čestnosť, sa zameriame na to, ako Duch Svätý dokáže obnoviť a oživiť tých, ktorí sú ochotní nechať sa ním viesť. Téma o oživení a kresťanskom živote vyvrcholí prednáškou, ktorú napísala Ellen Whiteová.

Ak máte malé deti (alebo máte sami radi pekné príbehy), nemali by ste v modlitebnom týždni vynechať čítanie pre deti, ktoré napísal Saustin Mfune.

Spriáním Božieho požehnania pre chvíle, v ktorých sa budeme počas modlitebného týždňa stretávať ako celosvetová cirkevná rodina pri štúdiu a modlitbách

TED N. C. WILSON, PREDSEDA GENERÁLNEJ KONFERENCIE

Modlitebný týždeň s HopeTV

Sledujte priame prenosy večerov modlitebného týždňa vo vysielaní HopeTV od nedele do piatku (3. až 8. novembra 2013) o 19.00 hod.:
zhrnutie témy - povzbudenie - modlitby - on-line spoločenstvo.

PRVÁ SOBOTA

NA CESTE ZA JEŽIŠOM

Minulý rok som prežil nádherný zážitok, keď som prvý raz v živote kráčal popri Galilejskom jazere. Stál som na brehu a sledoval túto dávnu vodnú plochu a zelené kopce, ktoré ju obklopujú. Lahko som si vedel predstaviť, ako tu vyzeral život pred dvetisíc rokmi, keď po brehu jazera chodil Ježiš. Predstavoval som si, ako tu stojí v rannom slnku a ľudia rôzneho veku, ktorí sa okolo neho zhromaždili, sa snažia dostať čo najbližšie.

Ježiš vedel, že zástup je príliš veľký. Všetci sa nedostanú na skalnatý breh. Preto odvádza ľudí späť na úpatie vrchu, kde predtým strávil noc na modlitbách za svojich učeníkov. Po celonočnom modlitebnom zápase povolal dvanásť učeníkov, „prosil za nich, poučal ich, svoje žehnajúce ruky kládol na ich hlavy a takto ich oddelil na službu evanjelia“ (MB 11). Ježiš vedel, že pre učeníkov nastáva čas, keď sa budú čoraz viac zapájať do jeho diela, aby potom, keď bude vzatý do neba, boli schopní v ňom pokračovať. Poznal ich slabé aj silné stránky. „Napriek pomalému rastu vo viere učeníci opätovovali Ježišovu lásku a on v nich videl užitočných pomocníkov vo svojom rozsiahlom diele.“ (MB 11) Vedel tiež, že podobne ako celý izraelský národ, aj oni boli oklamaní učením duchovných vodcov o Mesiášovi a jeho poslaní. Preto sa snažil otvoriť im oči, aby poznali pravdu.

Späť na úpatie vrchu

Ježiš a jeho učeníci sú opäť na horskej stráni. Tentoraz sú obklopení veľkým zástupom ľudí, ktorí túžobne hľadajú vo svojom živote niečo lepšie. Prišli z Galiley, celého Judska aj z Jeruzalema. Títo ľudia

sa dopočuli o výnimočnom učiteľovi a liečiteľovi a dúfali, že možno práve on bude ten dlho očakávaný Mesiáš, ktorý ich konečne oslobodí od Rimanov. V myslí si niektorí pestovali predstavu slávy, moci, bohatstva a nádhery svojho národa a dúfali, že Ježiš sa vyhlási za kráľa. Možno si predstavovali budúcnosť plnú hojnosti a pohody. Keď Ježiš vystúpil na úbočie vrchu, posadil sa do hebkej, zelenej trávy. Učeníci cítili, že sa stane niečo nezvyčajné. Zomkli sa preto tesne okolo neho. Ostatní ľudia v zástupe dychtivo očakávali, čo Majster povie – a netušili, že tým obráti ich svet úplne naruby.

Svet obrátený naruby

„Blahoslavení chudobní v duchu, lebo ich je nebeské kráľovstvo,“ začal hovoriť Ježiš. „Blahoslavení tichí, lebo oni budú dedičmi zeme. Blahoslavení hladní a smädní po spravodlivosti, lebo oni budú nasýtení.“ (Mat 5,3.5.6) Znamená to snád, že Boh požehná chudobných, tichých, smädných a hladných? Podľa zákonníkov a farižejov rozhodne nie! Podľa nich boli trpiaci ľudia hriepni, a preto na nich spočívalo prekliatie. Títo vodcovia „ako náuku podávali ľudské príkazy“ (Mat 15,9), ktoré vyvolávali množstvo následného utrpenia, pretože ľudia sa snažili dodržiavať nespočetné množstvo zákonov a predpisov, ktoré od nich títo falošní učiteľia vyžadovali. Ježiš však zdôraznil to najdôležitejšie – potvrdil nemennosť Božieho zákona a súčasne upozornil na to, že dodržiavanie litery zákona nestačí. „Hovorím vám, že nikdy nevojedete do nebeského

kráľovstva, ak vaša spravodlivosť neprevýši spravodlivosť zákonníkov a farizejov.“ (Mat 5,20)

Predstavme si, aký údiv museli vyvolať tieto slová v zástupe. Kto teda bude môcť vojsť do nebeského kráľovstva? Ježiš strháva obal vonkajšieho správania a odhaľuje vnútorné pohnútky ľudského srdca. „Počuli ste, že bolo povedané: Nescudzoložíš! Ja vám však hovorím: Každý, kto sa žiadostivo pozerá na ženu, už s ňou v srdci scudzoložil.“ (Mat 5,27-28) Potom pokračuje neprijemnou sondou do problémov s rozvodmi, prísahou a násilím a zdôrazňuje skutočnú sľachetnosť a lásku k nepriateľom.

Reforma a oživenie

Ježiš sa snaží reformovať každodenný život svojich nasledovníkov. Chce do ich srdc vložiť nebeské princípy, ktoré by ich oživil. Najdôležitejšie je, akým spôsobom prežívame vzťah s Bohom. Táto skúsenosť by mala byť na prvom mieste – najmä v súčasnosti, keď zažívame záverečné dni pozemských dejín. Ellen Whiteová o tom hovorí: „Naše úsilie je neúmerne slabé v porovnaní s nebezpečnou dobou, ktorou prechádzame.

Často nás ovplyvňujú pýcha, pôžitkárstvo, vlačnosť a bezbožnosť, ktoré nás obklopujú. Len málokto si uvedomuje, aké dôležité je vyhýbať sa všetkému, čo narušuje náš kresťanský život. Pri voľbe prostredia a situácií, ktoré v živote prežívame, by mal byť najdôležitejším kritériom duchovný prospech.“ (5T 232)

Kristus nám chce byť nablízku. Vedť to bol on, kto vlastnými rukami sformoval človeka a oživil ho dychom života. Stále sa snaží pretvoriť ľudské srdce a myseľ na svoju podobu. Dúfa, že svoje deti bude môcť oživovať vdýchnutím nebeského požehnania. Potrebujeme aj dnes duchovné oživenie a reformáciu? Ježišovo Kázanie na vrchu je určené práve tak pre nás, ako pre poslucháčov pred dvetisíc rokmi. Ellen Whiteová napísala: „Každá veta je drahokamom z klenotnice pravdy. Zásady obsiahnuté v tejto Reči platia pre všetky veky a všetky vrstvy ľudí. Kristus svojou mocou vyjadril vieru a nádej, keď blahoslavil jednu skupinu ľudí za druhou, pretože dosiahli spravodlivú povahu. Vierou v neho môže každý dospieť k cieľu vyznačenému v jeho Slove, ak bude žiť tak, ako žil ten, z ktorého vychádza život.“ (MB 6)

Ako môžeme prežiť oživenie?

Náš Spasiteľ chce naplniť naše srdcia, domovy aj zbory pokojom a radosťou, ktoré vládnu v nebi. Dôkladným štúdiom jeho Kázania, ktoré zaznamenal Matúš v 5., 6. a 7. kapitole, získame návod na duchovné oživenie a kresťanský život. Je v ňom jasne odhalené, čo znamená byť podobný Kristovi. Ježiš nám predstavil hodnoty, ktoré tvoria základ Božieho charakteru a jeho zákona – čestnosť, čistota, láskavosť, nesebecká láska, šľachetnosť a vernosť. Zamierajú náš pohľad vyššie, nad horizont tohto dočasného a hriešneho sveta. Nemáme sa pachtieť za bohatstvom na zemi, kde ho „zožiera hrdza a mole a kde zloději vnikajú a kradnú“ (Mat 6,19). Spasiteľ nás vyzýva, aby sme si ukladali „poklady v nebi“ (Mat 6,20), ktoré vydržia večne. Tiež sa nemáme usilovať o získanie moci v tomto svete. Ježiš hovorí: „Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je v nebesiach!“ (Mat 5,16) Keď prichádzajú trápenie a obavy o časné potreby, Ježiš nás vyzýva, aby sme sa nestrachovali:

„Čo budeme jesť? Čo budeme piť? Čo si oblečieme?“ Veď náš nebeský Otec vie, čo potrebujeme. Máme predovšetkým hľadať „Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť“ a to všetko nám pridá (Mat 6,31-33).

Plnohodnotný život kresťana

Aké jednoduché, a pritom hlboké je poslanstvo Kázania na vrchu! Aké jednoznačné, a pritom podnetné! Ako teda môžeme prežívať plnohodnotný kresťanský život? Tým, že na prvé miesto v živote dáme Boha a jeho kráľovstvo. Tým, že sa budeme každý deň sýtiť jeho Slovom (Ján 6,53-58) a oddelíme si čas na rozhovor s ním. Každodenné zblížovanie sa s Bohom čítaním Písma a modlitbou nám pomôže vybudovať si neochvejnú dôveru, že on pozná najlepšiu cestu pre náš život. Potom ho budeme chcieť nasledovať, kamkoľvek nás povedie. Budeme chcieť slúžiť druhým ľuďom tak, ako slúžil Ježiš. Svojmu okoliu budeme prinášať nádej a uzdravenie. Uvedomíme si, aké bezvýznamné sú hodnoty tohto sveta, a to nás podnieti rozprávať nádherný príbeh o spasení. Zároveň pocítíme

túžbu celému svetu zvestovať „posolstvo troch anjelov“ zo Zjavenia 14. kapitoly. Začneme „večným evanjeliom“ a budeme pokračovať výzvou na uctievanie toho, „ktorý stvoril nebo i zem, more i pramene vôd“ (Zj 14,6-7).

Apoštol Pavol píše: „Ako však budú vzývať toho, v ktorého neuverili? Ako uveria v toho, o ktorom nepočuli? A ako počujú bez kazateľa?“ (Rim 10,14) Jedným z najviac uchvacujúcich a obohacujúcich aspektov plnohodnotného života kresťana je prednosť zdieľať evanjelium s ostatnými ľuďmi – či už slovami, alebo činmi. Skúsme počas tohto modlitebného týždňa prežívať čas pri Božom slove a hľadať v ňom Božie posolstvo pre dnešnú dobu. Vyčleňme si čas na modlitby a prosme Boha o požehnanie, ktoré nám chce dať a ktoré získame v plnosti pri Kristovom skorom príchode.

Otázky na zamyslenie a diskusiu

1. Akého Mesiáša očakávali Židia? Ako sa líšilo ich očakávanie od nášho očakávania druhého Kristovho príchodu?
2. Akými spôsobmi sa Ježiš snažil zmeniť myslenie židovského národa? Akými spôsobmi sa snaží pretvoriť dnes nás?
3. Čo je základom Božieho zákona a ako na ňom môžeme stavať?
4. Čo znamená prežívať duchovne obnovený kresťanský život? Ako môžeme prežiť takúto obnovu?

TED N. C. WILSON,
PRESEDA GENERÁLNEJ KONFERENCIE

Použité skratky kníh Ellen G. Whiteovej:

MB Myšlienky z Vrchu blahoslavenstiev

T Testimonies for the Church (Svedectvá pre cirkev)

NEDEĽA

ŽIVOT, TO JE PRE MŇA KRISTUS

Keď mal Albert Einstein päť rokov, videl prvý raz kompas. Zaujala ho strelka. Nech starým prístrojom akokoľvek triasol a točil v snahe nasmerovať strelku novým smerom, ona sa vždy vrátila k pôvodnému smeru a ukazovala na sever. „To musí byť zázrak,“ pomyslel si. Einstein neskôr rád rozprával o chvíli, keď si uvedomil, že za týmto javom je „niečo ukryté“. Na základe tejto skúsenosti začal tento zvedavý chlapec študovať „ukryté sily“ a stal sa významným fyzikom, ktorý okrem iného

objavil to, čo ľudia nedokázali vidieť očami – tajuplný vzťah medzi energiou a hmotou, neviditeľno, ktoré určuje to, čo je viditeľné.

Život s Ježišom

Pavol považoval život s Ježišom za zázrak. V najhlbšej štruktúre jeho života, tam, kde vznikajú myšlienky, kde sa tvoria hodnoty a rodia rozhodnutia, zohrávali úlohu neviditeľné

skutočnosti. Všetci, s ktorými sa stretával, videli, že v jeho živote pôsobí Božia milosť. Ako prebieha tento proces? Pavlovo vysvetlenie je jasné a jednoduché: „Veď nás ženie Kristova láska.“ (2Kor 5,14) Výraz preložený ako „ženie nás“ znamená tiež „zovrieť, obklopiť, ovládať a obmedzovať“. Pavol teda naznačuje, že Kristova láska nás drží v zovretí. Toto pôsobenie však nie je v žiadnom prípade statické. Je dynamické a mocné.

Život, to je pre mňa Kristus

Predstavte si jazdu na rafte v spenených kaskádach rozbúrenej rieky. Prúd vás ženie pomedzi skalné útesy. Nemôžete plávať proti prúdu ani sa zachytiť strmých skál a vyšplhať sa na breh. Prúd vás ťahá presne vymedzeným smerom, nemôžete zastaviť, otočiť sa alebo vystúpiť. Musíte vydržať divokú jazdu až do konca. A teraz si predstavte, že vás Kristova láska obklopuje podobne ako skalné útesy. Nemôžete sa odchyliť ani napravo, ani naľavo. Predstavte si, že vás jeho láska poháňa vpred ako silný prúd vodného toku a vy nemôžete zostať stáť na mieste. Táto láska vymedzuje celý váš život – všetko, čím ste a čo máte. Určuje priority vášho života – vedie vás dopredu len jedným smerom. Poskytuje iba jeden zdroj myslenia a konania – a tým je Ježiš Kristus! Druhí ľudia môžu túto zmenu vidieť vďaka tomu, čím ste sa stali – vzťah s Ježišom sa prejavuje navonok (2Kor 5,15.17; Fil 2,21; 3,7-14). Jedinou skutočnosťou, na ktorú sa Pavol zameriaval, dokiaľ v jeho obzore nezostalo nič iné, bola Kristova láska. Veriacim vo Filipách napísal: „Veď pre mňa žiť je Kristus a umrieť zisk.“ (Fil 1,21) Ježiš bol pre neho „severom“, ku ktorému v každej životnej situácii vždy znova smeroval jeho duchovný a morálny kompas.

Ako keby sme boli bez zmyslov

Už ste niekedy išli s labradorským retrieverom k vode? Keď sa spolu priblížite k okraju jazera alebo rieky, pes začne skákať. Keď vezmete nejakú palicu a točíte ňou nad hlavou, bude okolo vás

krúžiť a poskakovať. Je tak trochu „mimo“ – sústredený, očakávajúci a pripravený skočiť a bežať. Človek nemusí labradora učiť hľadať a priniesť palicu – „má to v krvi“. Keď mu ju hodíte, beží ju chytiť ešte skôr, ako ju uvidí vo vzduchu. Pavol napísal: „Keď sme boli vo vytržení, bolo to medzi Bohom a nami, keď sme pri zmysloch, je to pre vás.“ (2Kor 5,13) Inými slovami, sme pohltení, nadšení, radikálni a bez zmyslov – pre Krista.

Pri bližšom skúmaní Pavlovoho života vidíme, že to viditeľné obmedzovalo niečo neviditeľné a mocné. Ťažko pracoval, niekoľkokrát bol väznený, podstúpil bitku, bičovanie a kameňovanie, nekonečné cestovanie kamenistými cestami, stroskotal na mori, bol na smrť unavený, prežíval bolesti a bezsenné noci, celé dni bol o hlade, v zime bez oblečenia, prežil deň a noc na vraku lode. Jeho životný štýl utvárali viera, vernosť, morálne a duchovné rozhodnutie (2Kor 6,3-10; 11,22-33; Fil 3,7-10). Na pozadí viditeľného správania a životných skúseností znie veľmi silno jeho vyznanie, že ho Kristova láska vedie k tomu, že už nežije iba pre seba. Viac ako čokoľvek iné vyniká v Pavlovom živote poslanstvo evanjelia, priorita Božieho diela a úcta k Bohu. Pre Ježiša je ochotný vykonať čokoľvek, zdarma, bez podmienok a limitov, za akúkoľvek cenu.

Už nežijem ja, ale žije vo mne Kristus

Akým spôsobom preniká Kristova láska do vnútorného sveta človeka, do jeho myslenia, pocitov, hodnôt a záľub? Ako sa môže stať silou, ktorá človeka tvaruje hlboko vo vnútri a mení aj jeho vonkajší každodenný život? Pavlova vnútorná orientácia bola úzko prepojená s tým, ako v srdci uchopil neviditeľnú skutočnosť Kristovej smrti: „Veď nás ženie Kristova láska, nás, čo sme pochopili, že ak jeden zomrel za všetkých, všetci zomreli. A za všetkých zomrel preto, aby tí, čo žijú, nežili už viac sebe, ale tomu, ktorý za nich zomrel a bol vzkriesený.“ (2Kor 5,14.15) Pavol hovorí o Kristovej zástupnej smrti za nás a objasňuje, čo to znamená pre náš život: Pretože Kristus zomrel, aj my zomierame. Zomierame

sebeckému životu. Zomierame vášňam a hriechom, ktoré nás zotročujú. Zomierame hodnotám sveta a tomu, čo si svet cení. Zomierame pohodlným zvykom nášho každodenného života.

Apoštol Pavol píše: „Už nežijem ja, ale žije vo mne Kristus.“ (Gal 2,20) Táto neviditeľná skutočnosť prináša v živote kresťana viditeľné zmeny: „Preto ak je niekto v Kristovi, je novým stvorením. Staré veci pominuli, nastali nové.“ (2Kor 5,17) Stávame sa novým stvorením, novými ľuďmi – vo vnútri aj navonok. Máme nové priority. Stratili sme záujem o veci, ktoré sme si predtým vážili, a vážime si nové skutočnosti. Tento obrat je neuveriteľný, nepochopiteľný – a predsa skutočný!

Takúto premenu a obnovu nášho vnútorného sveta uskutočňuje milosť a moc Ducha Svätého (Tít 3,3-7; Ján 3,5-8; 1Ján 3,9). Ježiš sa stáva naším východiskovým bodom. Od tejto chvíle žijeme na jeho slávu.

Robím to zadarmo pre Ježiša

Turista, ktorý raz navštívil misijnú stanicu a videl zdravotnú sestru, ako obväzuje otvorené rany malomocných, sa s hrôzou odtiahol a zamrmľal: „To by som nedokázal robiť – ani za milión dolárov!“ Zdravotná sestra sa usmiala a odpovedala:

„Ani ja by som to nerobila za milión dolárov. Ale robím to zadarmo pre Ježiša.“ Čo by sme my mali robiť zadarmo pre Ježiša? Nič? Alebo všetko? Existujú nejaké hranice či podmienky? Prečo by sme vôbec mali pre Ježiša niečo robiť? Náš život môže byť jedným veľkým zázrakom. Či pracujeme, alebo sme na dovolenke, či sme v službe, alebo odpočívame, Ježiš si praje pôsobiť v samotnom jadre našej bytosti, aby sa stal zdrojom našich myšlienok a činov.

Otázky na zamyslenie a diskusiu

1. Aký základ kresťanského života predstavuje Pavol? Čo je v ňom najdôležitejšie?
2. Môžeme aj dnes prežívať zázračné skúsenosti ako apoštol? Ako?

LARRY LICHTENWALTER
 PRACOVAL VYŠE DVADSAŤ ROKOV AKO
 KAZATEĽ ZBORU V BERRIEN SPRINGS
 V ŠTÁTE MICHIGAN. JE TIEŽ DLHOROČ-
 NÝM UČITEOM NA ANDREWSOVEJ UNI-
 VERZITE. S MANŽELKOU KATHIE MAJÚ PÄŤ SYNOV.
 NEDÁVNO PRIJAL POVERENIE, ABY UČIL NA STREDO-
 VÝCHODNEJ UNIVERZITE V LIBANONSKOM BEJRÚTE,
 KDE SLUŽÍ AKO DEKAN TEOLOGICKEJ FAKULTY A VEDIE
 INŠTITÚT ISLAMSKÝCH A ARABSKÝCH ŠTÚDIÍ.

PONDELOK

MYSEĽ FORMOVANÁ KRÍŽOM

Jednoduchý tvar kríža nachádzame na mnohých miestach – na cintorínoch, v kostoloch, na rázcestiach, v tvare kríža sú aj chvostové krídla lietadiel, náušnice a dokonca i logo hodiniek švajčiarskej armády. Tieto predmety boli sformované do tvaru kríža.

Môže byť aj myseľ človeka formovaná krížom? To neznamená, že by mal ľudský mozog tvar kríža. Ide o myseľ, ktorá je duchovne a morálne sformovaná zmyslom kríža. Takýto človek zaujíma sebaobetavý a dávajúci postoj. Nasleduje Ježiša Krista, ktorý sám seba zmaril pre iných, vzal na seba podobu služobníka, „ponížil sa a stal sa poslušným až na smrť, a to smrť na kríži“ (Fil 2,8).

Život, ktorý formuje kríž

Predstavme si život človeka, ktorý je formovaný zmyslom kríža. Tento človek volí cestu lásky, zmierenia a pokoja, nesebecky sa obetuje pre dobro iných. Predstavme si „tvarovanie krížom“ aj vo vzťahu k iným. Ľudia si vzájomne prejavujú lásku, spolupracujú v jednote a pre jeden cieľ, pokorne sa podriaďujú jeden druhému a viac myslia na iných a ich dobro ako na seba.

Apóstol Pavol píše: „Majte v sebe také zmýšľanie, aké zodpovedá životu v Kristovi Ježišovi.“ (Fil 2,5) Stojíme pred Kristom v posvätnnej úcte a počujeme jeho pozvanie, aby sme sa riadili jeho príkladom. Ježiš, ktorý zomrel na kríži, chce do nášho srdca priniesť oživenie. Chce premeniť nás, náš vzťah k nemu aj k druhým ľuďom. Tvarovanie krížom je v našom živote tou najzákladnejšou neviditeľnou

premenou, ktorá stojí za všetkým viditeľným v našom postoji k druhým.

Spoločnosť, v ktorej žijeme, je plná sebeckta, súperenia, závidi, nepriateľstva a rôznych foriem násilia. Tieto faktory a vlastnosti utvárajú náš život – v manželstve, na pracovisku, v cirkvi, súrodeneckých vzťahoch, vo svete. Stojíme jeden proti druhému i proti Bohu a prežívame „veľký spor“ na pôde nášho srdca. Tento zápas odhaľuje spôsob nášho myslenia. Je naša myseľ nastavená na súperenie a zameraná iba na seba? Chceme sa riadiť len podľa svojich predstáv? Chceme víťaziť, aj keď to znamená stratu pokoja, lásky či spolupráce? V spoločnosti aj v našom živote je prirodzené, že sme zameraní na seba. Chceme ovládať druhých – ich život aj myslenie – a nikto nie je uchránený pred týmito vplyvmi. Tento začarovaný kruh nášho života dokáže prelomiť jedine myseľ, ktorú formuje príbeh kríža.

Kristova myseľ

V Liste Filipanom Pavol odhaľuje princípy vzťahu medzi Ježišom, Bohom a stratenými ľuďmi. Kristus, hoci bol Bohom, sa rozhodol neľpieť na svojich božských výsadách, ktoré mohol využívať na vlastný prospech, ale sám seba zmaril a nechal sa pribiť na kríž (Fil 2,6-8).

Plán Kristovej „krížovej cesty“ bol pripravený od počiatku sveta (Zj 13,8). Vo svojom živote aj v čase smrti konal Ježiš podľa vôle svojho Otca. Jeho obeť na kríži bola činom, ktorý ukazoval na jeho podriadenie sa Bohu. Otec, Syn a kríž sú

spojení. Boh sa predstavuje ľuďom cez Kristov kríž. V Evanjeliu podľa Jána je napísané: „Kto videl mňa, videl aj Otca.“ (Ján 14,9)

Tento „veľký príbeh“ písal Pavol do situácie, keď kresťania vo Filipách medzi sebou súperili. Ich služba bola zameraná na nich samých, a preto tak vyniká sebaobetavý a dávajúci postoj Krista. Súperenie a spory ohrozovali jednotu cirkvi. Jediné, čo mohlo obnoviť pokoj v ich napätých vzťahoch, boli postoje a činy, ktoré zrkadlia Ježiša Krista. Preto ich Pavol vyzýva: „Zmýšľajte rovnako, rovnako milujte, buďte jedna duša a jedna myseľ! Nič nerobte z ctižiadostivosti ani pre márnú slávu, ale radšej v pokore pokladajte iných za vyšších od seba a nevyhľadávajte iba svoje záujmy, ale aj záujmy druhých. Majte v sebe také zmýšľanie, aké zodpovedá životu v Kristovi Ježišovi.“ (Fil 2,2-5)

Pavol dobre vedel, čo žiada. Stretnutie s Ježišom na ceste do Damasku ho zmenilo. Zažil milosť, ktorá ho priviedla k obráteniu. Bola to dramatická a zásadná zmena, ktorá sa dotkla všetkých oblastí jeho života. Predtým býval tvrdohlavým, pyšným a sebeckým človekom. Bol arogantný, agresívny, mal vyhranené názory, zastrašoval iných, bol nemilosrdný, nenávisťný, nedokázal odpúšťať, trestal a používal násilie (1Tim 1,13; Sk 8,3; 22,4.5).

Moc kríža

Potom sa však Pavol stretol s Ježišom – s tým, ktorý nelipol na svojich právach, ale sám seba ponížil a nechal sa pribiť na kríž – aj za neho, pyšného, tvrdého, sebeckého a násilníckeho prenasledovateľa. Toto poznanie Pavlom hlboko otriaslo. V jeho myslení aj živote sa stal najdôležitejším Ježiš Kristus. Svojím životom a svojou službou chcel rozprávať „príbeh kríža“. V 2. liste Korintanom 4,10.11 píše: „Stále nosíme na tele Ježišovo zomieranie, aby bol na našom tele zjavený aj Ježišov život. Lebo dokiaľ žijeme, pre Ježiša sme vydávaní na smrť, aby sa aj Ježišov život zjavil na našom smrteľnom tele.“

Náš kresťanský život má byť premenený a predstavovať Krista. V Liste Galaťanom 2,20 Pavol vyznáva: „Už nežijem ja, ale žije vo mne Kristus.“ Ježišova láska nás musí formovať. Žiť duchovne

znamená, že budeme vnímať príbeh kríža spôsobom, ktorý zmení celý náš život na podobu Krista. Bude to život naplnený sebaobetavou láskou, v ktorej sa moc prejaví slabosťou a v ktorej si zvolíme cestu pokoja, zmierenia a jednoty v láske.

Podobať sa Kristovi

Karol s manželkou sa stále hádali. On sa cítil čoraz viac zranený a na jej slová a správanie reagoval ublížene a nenávisťne. Srdce mal plné horkosti a hnevu. Jeho láska už takmer vymizla. Jedného dňa však hlboko v srdci začul Boží hlas: Karol, keby bol môj Syn ženatý s tvojou manželkou, potom by nič z toho, čo urobila, nemohlo spôsobiť, že by ju miloval menej. Nič by mu nemohlo zabrániť, aby jej odpustil, aby jej slúžil a dával jej prednosť. Položil by za ňu svoj život, ako to urobil na Golgote.

Skúsme si predstaviť, aký vplyv môže mať myseľ, ktorú formuje kríž, na náš každodenný život. Čo všetko by sa mohlo zmeniť v našich vzťahoch. Naše srdce je významným bojiskom v zápase veľkého sporu. Rozhodujeme sa, ktorú cestu si zvolíme. Umožníme Ježišovi ovládať naše myšlienky, reakcie a medziľudské vzťahy? Zvolíme si cestu, na ktorej nemá miesto súperenie? Prežijeme zmierenie? Sme ochotní zrieknuť sa vlastnej cesty v prospech ľudí okolo nás?

Myseľ formovanú krížom nemôžeme získať vlastným úsilím. Jediné Kristov Duch dokáže nasmerovať naše srdce k láske, pokoji, trpezlivosti, sebaovládaniu a k nesebeckosti (Gal 5,16-18.22-24). Rovnako ako v prípade apoštola Pavla, tento proces sa začína v okamihu, keď nás zasiahne príbeh o kríži a našu myseľ začne pretvárať Ježiš. Život formovaný krížom môžeme prežívať jedine v moci Ducha Svätého.

Otázky na zamyslenie a diskusiu

1. V čom tkvie skutočná podstata súperenia?
2. Čo v našom živote znamená „myseľ formovaná krížom“?
3. Akými konkrétnymi spôsobmi môžeme spolupracovať s Duchom Svätým, aby nás Kristus mohol formovať na svoj obraz?

UTOROK

O ČOM PREMÝŠĽAM?

To nie je obyčajný šachista, ktorý sleduje šachovnicu a pripravuje sa na ďalší ťah. Rovnako ako na všetkých exponátoch výstavy s názvom Bodies, ktorá zobrazuje anatomický prierez človekom, bola jeho pokožka odstránená, aby bolo vidieť svaly, šlachy a väzy. Na chrbte mu boli odstránené aj svaly, aby sa odhalili nervy a miecha. Takisto bola odobraná lebka, aby sa odkryl mozog. Takto možno sledovať chrbticu od mozgového kmeňa až k bedrovému stavcu, kde sa z miechy rozvetvujú nervy, ktoré vedú do nôh. Je vidieť aj mozgovú blanu, krčné tepny a ďalšie nervové rozvetvenia vedúce do ďalších častí tela.

Mozog je bezprostredne prepojený so všetkými časťami tela. To on hrá šach a tiež ovláda celé telo. Z fyziologického hľadiska je mozog kľúčový pre ľudskú existenciu a identitu. Je ťažké predstaviť si, že tento orgán, ktorý váži necelý kilogram a pol a obsahuje skoro sto miliárd neurónov, dokáže každý deň spracovať asi sedemdesiat tisíc myšlienok, reguluje sto tri tisíc úderov srdca, dvadsať tri tisíc nádychoch a riadi viac ako šesť sto svalov.

Súčasne zohráva kľúčovú úlohu pri utváraní našej povahy a životných hodnôt. Mozog ukrýva utajený myšlienkový svet, ktorý nie je schopná odhaliť žiadna výstava tela – svet sebauvedomenia, intelektu, uvažovania, predstavivosti, emócií, hodnôt, túžob, mravného rozlišovania, duchovnosti, presvedčenia, vôle, osobnosti a povahy.

Buďte múdri v dobre a neskúsení v zle

Písmo zahŕňa tento skrytý svet myšlienok do svojho obrazu premeneného života: „A nepripodobňujte sa tomuto svetu, ale premeňte sa obnovením zmysľania, aby ste vedeli rozoznať, čo je Božia vôľa, čo je dobré, čo mu je príjemné, čo je dokonalé.“ (Rim 12,2; porovnaj s Ef 4,23) Obnova znamená, že svoj život zmeníme napriek všetkým tlakom súčasného sveta. V úvodnej časti Listu Rimanom Pavol sleduje zavádzajúcu špirálu myslenia, ktoré viedlo k morálnemu úpadku a k odmietnutiu Boha (Rim 1,18.32). Existuje však nádej. Morálny úpadok je možné zvrátiť tak, že svoj život budeme plniť tým, čo je dôležité pre Boha – čo je dobré a morálne aj duchovne dokonalé. To znamená, že rozsah morálnych a duchovných hodnôt a činov určuje výsledok nášho odporu proti satanovi: „Preto sa z vás radujem a želám si, aby ste boli múdri na dobré, ale neprístupní zlému.“ (Rim 16,19) Pavol nám predstavuje princíp morálnej nevinnosti. Na žiadnom inom mieste v Biblii nenájdeme jasnejší pohľad na princípy ovládania našej mysle. Duchovné oživenie a premenený život sa prepájajú v našom ukrytom svete myslenia.

„Knižnica“ našich spomienok

Firma Apple používa pre displej z tekutých kryštálov názov Retina. Vyznačuje sa vysokou hustotou zobrazovacích bodov (pixelov), čo umožňuje najlepšie možný vizuálny zážitok. Ale žiadny displej sa nevyrovná fenoménu ľudskej mysle, ktorá

zobrazuje realitu v našom vedomí. Tkanivo nášho mozgu zaznamenáva a uchováva miliardy rôznych spomienok: zvuk, ktorý sme začuli pred tridsiatimi rokmi, nenávisť, ktorú sme pocítovali v detstve, potešenie, ktoré sme nikdy neprežili inak ako v predstavách, presný tlak prstov na strunu, krivku pier, panorámu hôr, matematickú rovnicu, vôňu záhrady, tvar stebľa trávy, obsah všetkých prečítaných kníh a sledovaných filmov, heslá na reklamných tabuliach, melódie z rádia, spev hymny, vyslovené modlitby...

V našej myslí je zaznamenané všetko. Je to živá „knížnica“. Veľmi dôležité však je, že súhrn všetkého, čo sme kedy vložili do našej mysle, z nás robí ľudí, akými sme teraz, aj akými sa staneme v budúcnosti. Nevieme úplne pochopiť a vysvetliť, ako sa táto obrovská živá „knížnica“ premieňa do nášho každodenného správania, ale vieme, že v priebehu rokov sa čoraz viac stávame jej zajatcami. Keď sa raz do archívu našej mysle uložia obrazy, skúsenosti alebo myšlienky, nemôžeme použiť žiadne tlačidlo „vymazať“.

Obnovujte ducha svojej mysle

Apoštol Pavol vyjadril svoje varovanie v tejto oblasti veľmi plasticky: „Nepripodobňujte sa tomuto svetu, ale premeňte sa obnovením zmysľania, aby ste vedeli rozoznať, čo je Božia vôľa, čo je dobré, čo mu príjemné, čo je dokonalé.“ (Rim 12,2) Pavol upozorňuje, že spoločnosť a naše okolie nás formujú a ovplyvňujú naše myslenie, správanie aj našu povahu. Zmieňuje sa o mocnom vplyve sociálnych skupín, kultúrnych noriem, inštitúcií, svetonázorov, médií, zábavy, hudby, módy, športu a tradícií. Pavol stavia do protikladu tlak súčasného sveta s duchovnou obnovou našej mysle. Keď sa stretávame s Kristom a odovzdávame mu svoj život, začneme myslieť novým spôsobom a získame schopnosť zbaviť sa predchádzajúceho spôsobu myslenia. Staneme sa novými ľuďmi s novými túžbami a hodnotami (2Kor 5,17). Vyzýva nás, aby sme obnovili „duchovné zmysľanie“ (Ef 4,23; Rim 12,2; 1Kor 2,12-14;

Ef 1,18.19). Výsledkom pôsobenia Božieho slova v našom živote bude rast našich schopností riešiť morálne otázky (Žid 5,14). Celý svoj život zameriame na Krista (Fil 1,21). Jeho cesta kríža sa stane našou cestou (Fil 2,1-8; 1Kor 2,16). Príkladom nám bude Kristus, ktorý stále plnil svoju myseľ Písmom a usiloval o to, čo bolo čisté a príjemné Otcovi a prospešné iným ľuďom (Luk 2,40).

S pohľadom upretým na Ježiša

Apoštol Pavol zdôrazňuje, že je dôležité zamerať svoje myslenie na duchovné záležitosti, nie na to, čo je telesné (Rim 8,5-8). Musíme Kristovi dovoliť, aby On naplnil našu myseľ (Kol 3,1.2). Tým, že budeme hľadiť na Ježiša, budeme sa mu svojim myslením stále viac podobáť (2Kor 3,18; Žid 12,1-3). Jednoducho povedané, niektoré veci je lepšie nepočuť, nevidieť, nečítať, neskúšať, nevyssloviť, nenavštíviť, nepredstavovať si a nepoznať. Naše „myšlienky musíme spútať, obmedziť a nedovoliť im, aby sa zaoberali vecami, ktoré nám iba oslabia a znečistia dušu“ (Ellen Whiteová, Sons and Daughters of God, str. 107). To dosiahneme jedine tým, že svoju myseľ zameriame na Ježiša Krista (Rim 8,5-8) a pravidelne ju budeme obnovovať štúdiom Božieho myslenia a jeho vôle zjavenej v Písme svätom (Rim 12,2; Ž 1,2; Ž 119,9-16.99).

Správcovia vlastného myslenia

Nemôžeme uniknúť vplyvu okolitého sveta, a preto sme poverení, aby sme sa stali správcami vlastného myslenia. Existuje rozdiel medzi tým, čo prináša prúd života a tým, čo sa sami rozhodneme vidieť a prežiť. Nemáme sa prispôbovať. „A nepripodobňujte sa tomuto svetu, ale premeňte sa obnovením zmysľania, aby ste vedeli rozoznať, čo je Božia vôľa, čo je dobré, čo mu je príjemné, čo je dokonalé.“ (Rim 12,2)

V dobe, keď bolo všetko myslenie a všetky predstavy ľudí trvalo a absolútne nesprávne, Henoch obnovoval svoj myšlienkový svet v Božej svätej prítomnosti. Jozef „videl všade naokolo nemravnosť a počul nemorálne reči, ale napriek tomu sa

správal, akoby nevidel a nepočul. Nedovolil svojim myšlienkam zaoberať sa zakázanými témami“ (Ellen Whiteová, Na úsvite dejín, str. 99). Obaja muži zvyšovali svoju morálnu citlivosť a rozširovali svoj duchovný vplyv, pretože boli správcami svojich myslí pre Boha. Keď uvažujeme o svojom myšlienkovom svete, Ježiš nás vyzýva, aby sme sa poctivo pýtali sami seba: O čom premýšlam?

Otázky na zamyslenie a diskusiu

1. Akými obrazmi a myšlienkami plníme každý deň svoju myseľ?
2. Zaoberáme sa väčšinou tým, čo je čisté a dobré, alebo tým, čo je porušené a zlé?
3. Čo môžeme urobiť pre to, aby sme sa stali lepšími správcami svojej mysle?

STREDA

PREŽÍVANIE PLNOSTI ŽIVOTA

Jeden muž v kalifornskom Long Beach sa zastavil v KFC, aby si vyzdvihol objednanú škatuľu s kuracími kúskami. Bola s ním mladá žena. Majiteľ obchodu mu nevedomky podal škatuľu, ktorú používal ako kamufláž na prepravu tržby do banky. Muž ju vzal a spolu so ženou odišli. Keď sa zastavili v parku, aby sa najedli, namiesto kuraťa objavili skoro tritisíc dolárov. Mužovi došlo, že ide o omyl. Vrátil sa preto do reštaurácie KFC a majiteľovi odovzdal škatuľu s peniazmi. Ten bol nadšený poctivosťou toho muža a navrhol mu: „Dovoľte mi zavolať do miestnych novín, aby s vami urobili rozhovor. Ste ten najčestnejší človek v meste!“

Muž sa však zdráhal: „Prosím vás, nerobte to!“ „Ale prečo nie?“

„Viete, ja som ženatý a táto dáma, ktorá je so mnou, nie je moja manželka.“

Bol čestný a zároveň nečestný. Bol teda pravdivý? Vôbec nie, pretože povahová bezúhonnosť nemôže byť rozdelená. Integrita – povahová bezúhonnosť – znamená vnútornú jednotu a je opakom pokrytectva. Integritu môžeme definovať ako stav celistvosti, jednoty, nedeliteľnosti

a pravdivosti. Tento pojem pôvodne pochádza z oblasti matematiky, ale používa sa aj v rámci etiky. Tu znamená pravdivosť a súlad myšlienok, slov a činov človeka. Číže byť človekom, ktorý robí to, o čom hovorí. Je pravdivý – jeho slová a činy sú v súlade.

Hovorme pravdu

V Písme je duchovné oživenie v srdci spájané s pravdivosťou: „Obnovte sa duchovným zmýšľaním a oblečte si nového človeka, stvoreného podľa Božieho obrazu v spravodlivosti a svätosti pravdy. Preto odhodte lož a každý hovorte pravdu svojmu bližnému, lebo sme si navzájom údmi.“ (Ef 4,23-25; pozri Kol 3,9-10) S novou identitou, ktorú získavame pri obrátení, je spojená aj bezúhonnosť. Apoštol Pavol v texte vyzýva čitateľov, aby zanechali klamstvo a hovorili pravdu. Pravdivá reč znamená, že naše slová a konanie nie sú v rozpore. Podporujme ju preto v našich vzťahoch, je totiž základom vzájomnej dôvery. Pravdivosť odráža spravodlivosť a svätosť (Ef 4,24). „Svätosť

pravdy“ dvíha naše duchovné zmyšľanie od vierouky a teológie k samotnému Bohu, ktorý jediný je svätý (Zj 15,4).

Prežívajme pravdu

„Čo je pravda?“ spýtal sa Pilát Ježiša. Je to pozoruhodná otázka, možno najdôležitejšia v celej Biblii (Ján 8,38), lebo odhaľuje náš pohľad na svet. Mieri do samého jadra človeka ako morálnej bytosti. S ňou súvisí ďalšia otázka: „Som pravdivý a úprimný človek?“

Ešte predtým, ako Pilát vyslovil túto otázku, Ježiš vyhlásil: „Ja som cesta, pravda i život.“ (Ján 14,6) To je odvážne vyjadrenie. Ježiš sa stotožňuje s pravdou. Je jeho prirodzenosťou. V tomto kontexte môžeme teda povedať, že pravda je osoba! Z toho vyplýva, že pravda je osobná, nie abstraktná, nie je iba náukou. V prvom rade je pravda otázkou povahy a prejavuje sa konaním alebo slovami človeka. Učenie Ježiša je pravdivé, pretože ho prežíval vo svojom živote – prakticky ukazuje, kým Kristus je. Pravda nás teda vedie do osobného vzťahu so samotným zdrojom pravdivého života – s Ježišom Kristom. Ako zdroj pravdy sa nám osobne venuje. Vedie nás k prežívaniu pravdivosti – aby sme boli pravdiví a konali pravdivo. Sám je nám v tom príkladom, dáva nám nádej, odvahu a silu, aby sme mohli byť pravdiví vo svete plnom klamu a ilúzií. Vyžaduje od nás, aby sme si položili otázku o vlastnej morálnej bezúhonnosti: „Som pravdivým a vnútorne čestným človekom?“

Nasledujme pravdu

Knihy Zjavenie opisuje Boží ľud doby konca ako bezúhonných veriacich, ktorí zostávali pravdiví aj v situáciách, keď bol ohrozený ich majetok alebo šťastie. „V ich ústach sa nenašla lož; sú bez poškvrny.“ (Zj 14,5) Videnie, ktoré dostal Ján, rezonuje s knihou Sofoniáš, kde je napísané: „Zvyšok Izraela sa nebude dopúšťať nepravosti, ani hovoriť lož; v ich ústach nebude ľsti.“ (Sof 3,13)

Tí, ktorí prežili obnovujúcu moc Baránkovej krvi, slovami a činmi zrkadlia Kristovu pravdivosť, pretože on má meno Verný a Pravdivý

(Zj 19,11; 3,14). Boží ľud premýšľa rovnako ako Kristus (Zj 7,1-14; 14,1-5). Rozdiel medzi mocnosťami tmy a nasledovníkmi Baránka je v protiklade medzi klamom a pravdou – teda medzi tým, čo vychádza z úst (Zj 12,15.16; 13,5.6; 16,13-14; 14,5). Do svätého mesta budú vstúpiť iba pravdiví ľudia (Zj 21,27; 22,14.15). Vonku zostanú tí, ktorí „milujú lož“ (Zj 22,15, Zj 22,11; 21,8.17; 2Tes 2,7-13; Ján 3,19-21), lebo ľudia, ktorí milujú lož, nasledujú „otca lži“ (Ján 8,44).

My však chceme nasledovať Krista. Svoju oddanosť pravde preukazujeme slovami a činmi. Chceme sa stať pravdivými ľuďmi a pravdivosť v tomto zvedenom svete siaha hlbšie než vierouka. Týka sa každej oblasti nášho života. Naše presvedčenie je neoddeliteľne spojené s naším morálnym správaním.

Pravda a oživenie

Písmo niekoľkokrát spája pravdivosť s duchovným oživením, pretože základom skutočných vzťahov je dôvera. Vzájomné spoločenstvo je postavené na otvorenosti a čestnosti. Falošní ľudia nedokážu vytvoriť úprimné spoločenstvo. Nečestnosť voči iným nás robí nevierohodnými. Sme povolaní byť pravdivými, vytvárať a udržiavať priateľské vzťahy s našimi manželskými partnermi, súrodencami, kolegami, kamarátmi aj s tými, ktorých v živote stretávame. Len tak sa môžeme druhým pozrieť do očí bez pocitu viny a zahanbenia. Môžeme byť sami sebou pre iných aj pre Boha. Pravdivosť nám umožňuje dívať sa reálne aj na seba. Umožňuje nám, aby sme sa pozreli do očí tiež nášmu Spasiteľovi (Zj 1,14; 2,18; 5,6; 6,16; 19,12; 20,11). Neexistujú žiadne výnimky či odstupňovanie pravdivosti. „Boh si praje, aby sa jeho ľud vyznačoval pravdivosťou, a to dokonca aj v tých najťažších skúškach.“ (Ellen Whiteová, Na úsvite dejín, str. 321)

Poznáte príbeh o tom, ako Betsie ten Boomová povedala gestapu, kde presne sú v ich dome ukrytí Židia? Raz sa nečakane ozvalo zabúchanie na dvere, ktoré vyvolalo hrôzu u všetkých, čo sedeli pri večeri okolo stola. Všetko mali dokonale nacvičené. Keď Corrie, Betsina sestra, zamierila k dverám, ostatní

rýchlo odsunuli veľký stôl, zdvihli koberec, otvorili padacie dvere a zostúpili do tmy. V okamihu, keď gestapáci vstúpili do miestnosti, stála pri stole Betsie spolu so svojím otcom. Keď starostlivo prezreli celý dom, a nikoho nenašli, veliteľ prikázal, aby mu ihneď povedali, kde ukrývajú Židov.

„Viem, že sú tu. Neklamte mňa!“

Po chvíli napätého ticha Betsie nakoniec povedala: „Sú pod stolom.“

Keď to Corrie počula, skoro skolabovala. Veliteľ však na slová dievčiny nereagoval a spýtal sa znova:

„Nerobte si zo mňa zábavu! Kde sú?“

„Sú pod stolom,“ opakovala Betsie.

Veliteľ sa uškrnul a aj so svojimi podriadenými odišiel preč.

Corrie neskôr karhala svoju sestru: „Prečo si im povedala, že sa ukrývajú pod stolom? Málo chýbalo a všetko by si prezradila!“ Ale Betsie bola neoblomná. Rozhodla sa byť pravdovravná, pretože len tak zrkadlila Krista. Dôverovala mu, bez ohľadu na to, aké to prinesie následky. Vždy hovorila pravdu a keď hovorila pravdu veliteľovi gestapa, Boh ju použil na to, aby zmiatol jeho myslenie.

Dokiaľ je Ježiš východiskovým bodom nášho života a identity, budeme pravdiví a budeme hovoriť pravdu. Povahová bezúhonnosť bude v hĺbke nášho srdca odhaľovať naše spojenie s Kristom. Budeme pravdivými ľuďmi, nie len ľuďmi, ktorí poznajú pravdu. „Podte, synovia, počúvajte ma, nech vás naučím bázni pred Hospodinom! Kto je ten muž, čo si obľúbil život a miluje dni, v ktorých by zažil dobro? Chráň si teda jazyk pred zlom, svoje pery pred lživými rečami.“ (Ž 34,12-14).

Otázky na zamyslenie a diskusiu

1. Čo by si urobil, keby si niekde našiel veľkú hotovosť? Čo by v tvojom rozhodovaní zohrávalo úlohu?
2. Sú pravdivosť a povahová bezúhonnosť naozaj také dôležité? Ako s tým súvisí to, že všetci sme hriešnici spasení Božou milosťou?
3. Prečo sú pravdivosť a pravdovravnosť také dôležité pre Boží ľud doby konca?
4. Prečo sa Ježiš stotožnil s pravdou? Ako môžeme túto pravdu odovzdávať svetu, ktorý je ovplyvnený relativizmom?

ŠTVRTOK

KOLKO TO BUDE STÁŤ?

„Keď sa vydával na cestu, ktosi k nemu pribehol, padol pred ním na kolena a pýtal sa ho: Učiteľ dobrý, čo mám robiť, aby som získal podiel na večnom živote? Ježiš mu povedal: Prečo ma nazývaš dobrým? Nik nie je dobrý, iba jediný – Boh! Poznáš prikázania: Nezabiješ, nescudzoložíš, nepokradneš, cti svojho otca a svoju matku. On mu však povedal: Učiteľ, toto všetko som zachoval od svojej mladosti. Vtedy sa Ježiš naňho s láskou zahľad a povedal mu: Jedno ti chýba. Chod', predaj všetko, čo máš, daj chudobným a budeš mať poklad v nebi. Potom prišiel a nasleduj ma! Po týchto slovách mládenec zosmutnel a zarmútený odišiel, lebo mal mnoho majetku.“ (Mar 10,17-22)

Záujemca o zamestnanie: dobre vyzerajúci bohatý mladý muž, rád sa zabáva, miluje cestovanie, má dôstojnícku hodnosť.

Ponuka zamestnania: misionár, ktorý má šíriť evanjelium v strednej Afrike; musí byť pripravený na nedostatok, choroby a možno aj mučenícku smrť.

Boh dokázal tieto dva „inzeráty“ spojiť a vytvoril z nich životný príbeh Jamesa Hanningtona, prvého anglikánskeho biskupa východnej rovníkovej Afriky. Aj keď iní misionári slúžili dlhšie a sú známejší ako on, zástupcovia organizácie Church Missionary Society (CMS, Cirkevná misijná spoločnosť) o ňom napísali: „Biskup Hannington vykonal pre Afriku viac svojou smrťou ako svojím životom.“

Jedného dňa prežil tento bohatý Brit osobné obrátenie a začal sa zaujímať viac o záchranu ľudí ako o získavanie peňazí. Vražda dvoch misionárov

Cirkevnej misijnej spoločnosti na brehu Viktóriinho jazera sa stala pre Hanningtona výzvou. V roku 1882 viedol tento muž evanjelizačný tím do divočiny Ugandy, kde obávaný ugandský kráľ Mwanga vydal príkaz na jeho zavraždenie. 29. Augusta 1885 bol Hannington smrteľne zranený. Keď po niekoľkých týždňoch dorazila do Anglicka správa o jeho smrti, prihlásilo sa 50 mužov, ktorých inšpiroval jeho život, do dobrovoľníckej služby v Afrike.

Kto alebo čo inšpiruje nás, aby sme slúžili Ježišovi?

Radikálna láska

Už pred stáročiami iný energický a bohatý mladý muž, ktorý sa zaujímal o duchovné záležitosti, vnímal Ježišovu lásku preukázanú najslabším a zareagoval na ňu. Chcel sa podobat' Ježišovi, chcel byť láskavý a starostlivý. Jeho láska ho natoľko dojala, že za ním doslova pribehol, vrhol sa mu k nohám a spýtal sa ho: „Učiteľ dobrý, čo mám robiť, aby som získal podiel na večnom živote?“ (Mar 10,17) Jeho otázka sa síce zaoberá spasením, ale Ježiš presúva jej zmysel na skutočný problém tohto mladého muža: „Jedno ti chýba. Choď, predaj všetko, čo máš, daj chudobným a budeš mať poklad v nebi. Potom príď a nasleduj ma!“ (Mar 10,21) Ježiš chcel, aby si uvedomil, že je závislý od svojho majetku.

Ježiš miloval tohto mladého muža. Videl v ňom pomocníka, ktorého potreboval. Keby ho nasledoval, mohol by sa stať jeho spolupracovníkom na záchrane ľudí. Túžil, aby sa tento mladý muž stal zrkadlom, ktoré by odrážalo milosrdenstvo a láskavosť nebeského Otca.

Aj my sme vyzývaní na niečo naozaj prelomové – na radikálnu lásku! Boh je vo svojej láske radikálny. On miloval náš svet (nás) tak veľmi, že zaň dal sám seba (Ján 3,16). Keď Boh plánoval investovať do vykúpenia našich životov pre večnosť, nikdy sa nepýtal: „Kolko môžeme usporiť?“, ale položil otázku: „Kolko to bude stáť?“ Boh dal svojho Syna. Dal to najlepšie z celého neba. A stále poskytuje to najlepšie – Ducha Svätého, ktorý nás oslovuje a vyzýva, aby sme s Bohom spolupracovali na záchrane ľudí. Keď chcel apoštol Pavol povzbudiť korintských

kresťanov k radikálnej láske, napísal: „Veď poznáte milosť nášho Pána Ježiša Krista, že hoci bol bohatý, stal sa pre vás chudobným, aby ste vy skrze jeho chudobu zbohatli.“ (2Kor 8,9)

Neskôr sa Pavol zveruje s tým, ako on sám prejavoval radikálnu lásku vo svojom živote: „Ja však veľmi rád vynaložím všetko, ba vydám aj seba samého za vaše duše.“ (2Kor 12,15) V jeho živote to znamenalo mnoho práce, väzenie, bitku, ohrozenie života, kameňovanie, stroskotanie na mori, vyčerpávajúce a nebezpečné cestovanie, bezsenne noci, hlad, smäd, zimu a nepriazeň počasia, každodenné starosti o zbory, slabosť, pokušenie a pády (2Kor 11,23-31). Keď v našom živote zapustí korene evanjelium, Božia láska sa stane motívom, ktorý bude formovať, vyučovať a definovať naše životné rozhodnutia a nasmerovanie. Bude sa v nás prejavovať myslenie Ježiša Krista. Tak ako Ježiš, aj my sa radi staneme chudobnými, aby sme obohatili životy druhých – nielen našich priateľov a naše rodiny, ale aj ľudí nesympatických a vylúčených zo spoločnosti. Nebudeme sa pýtať: „Kolko môžeme ušetriť?“, ale skôr: „Kolko treba dať?“ Čím viac budeme vnímať potreby sveta, tým viac budeme chcieť dávať v Ježišovom mene.

John Wesley (1703 – 1791) si šiel raz v zime nakúpiť nejaké drobnosti do svojho malého bytu. Keď kúpil niekoľko obrazov, prišla k dverám jeho bytu chyžná. Wesley si všimol, že je oblečená iba do tenkých šiat, ktoré ju nemohli zohriať. Siahol do vrecka kabáta, aby jej dal nejaké peniaze na teplý sveter, ale zistil, že mu zostalo len zopár drobných. Napadlo mu, že Boha asi nepotešilo, ako utratil svoje peniaze. Položil si otázku: Som naozaj dobrý a verný služobník?

Bolo niečo zlé na tom, že si Wesley kúpil obrazy, aby si vyzdobil steny svojej izby? Samozrejme, že nie. No pohľad na trasúcu sa ženu v zime bez kabáta mu pripomenul, čo bolo dôležitejšie.

Zmena perspektív

Náš pohľad na majetok sa radikálne zmení, keď začneme vidieť potreby druhých vo svete a šíriť Božie vykupiteľské dielo medzi stratenými, trpiacimi

a chudobnými. Len čo dostaneme odvahu vnímať potreby ľudí okolo nás, Kristus zmení naše premýšľanie. Mnoho vecí v našom živote začneme vnímať skôr ako luxus než ako nevyhnutnú nutnosť.

Wesley vo svojom známom kázaní o spravovaní financií povedal, že je nutné, aby Boží ľud pochopil, ako má využívať peniaze na Božiu slávu. Ponúkol tri jednoduché pravidlá, ktorými sa rozhodol riadiť vo svojom živote: Získaj tolko, koľko môžeš. Ušetri tolko, koľko dokážeš. Daj všetko, čo môžeš dať. Uvedomme si, že Boh nám dáva nadbytok, a preto už nemôžeme viac získať, ale môžeme viac dať. Wesley si stanovil hranice svojho životného štýlu. Obmedzil každodenné výdavky, aby mohol žiť skromne, a zvyšok daroval.

Raz mal Wesley ročný príjem vo výške asi 160 000 dnešných dolárov. Pritom na bežné výdaje potreboval zhruba 20 000 dolárov. Zostala mu teda čiastka 140 000 dolárov, ktoré mohol rozdať. Písmo hovorí, že Boh chce z nášho prebytku plniť potreby druhých (2Kor 8,14). Čo by sa stalo, keby sme dávali tak štedro ako Boh? Nejde však len

o naše peniaze, ale o nás samých – o náš čas, naše schopnosti, našu energiu, náš vplyv a o naše príležitosti – teda o všetko, čo máme k dispozícii.

Pán Boh sa o nás postará. Znásobuje tiež to, čo venujeme jemu a druhým ľuďom. Mali by sme sa sami seba pýtať: Prečo by som nemal dať viac a urobiť viac? Ak chceme v živote zrkadliť Boha, mali by sme si pripomínať, že Boh tak miloval svet, že dal svojho Syna za nás!

Otázky na zamyslenie a diskusiu

1. V dnešnej prednáške je zmienka o štyroch ľuďoch – Jamesovi Hanningtonovi, bohatom mladom mužovi, apoštolovi Pavlovi a Johnovi Wesleyem. Ktorá z týchto osobností je pre vás vzorom a prečo?
2. Vypracujte si zoznam najmenej troch duchovných a materiálnych potrieb, ktoré vnímate ako žiaduce v okolí vášho zboru a bydliska. Vypracujte heslovitý plán, ako by ste mohli naplniť tieto potreby (okrem modlitieb).

PIATOK

ŽIVOT VO SVETLE

„Napodobňujte teda Boha ako milované deti a žite v láske, ako aj Kristus miloval nás a vydal samého seba za nás ako dar a obeť Bohu príjemnej vône. Smilstvo však a akákoľvek nečistota alebo lakomstvo nech sa medzi vami ani len nespomenú, ako sa patrí na svätých. Viest' mrzké, dvojzmyselné a hlúpe reči sa nepatrí, radšej vzdávajte vďaky. Veď dobre viete, že nijaký smilník ani nečistý alebo lakomec, ktorý je modlárom, nemá dedičstvo v Kristovom a Božom kráľovstve. Žite ako deti svetla. Nech vás nikto nezvedie prázdnyimi rečami, lebo na neposlušných synov za to prichádza Boží hnev. Nemajte s nimi nič spoločné. Veď kedysi ste boli tmou, ale teraz ste svetlom v Pánovi. Žite ako deti svetla. Veď ovocie svetla je vo všetkej добрote, spravodlivosti a pravde. Skúmajte, čo sa páči Pánovi, a nemajte účasť na neplodných skutkoch tmy; radšej ich odhaľujte. Veď hanba je už len hovoriť o tom, čo potajomky páchajú. No všetko, čo svetlo odhalí, stáva sa zjavným. Veď všetko, čo je zjavné, je svetlo. Preto je povedané: Prebud' sa, ty, čo spíš, a vstaň z mŕtvych a zažiari ti Kristus. Dávajte si teda dobrý pozor, ako si počínate; nie ako nemúdri, ale ako múdri. Naplno využívajte čas, lebo dni sú zlé. Preto nebudte nerozumní, ale pochopte, čo je Pánova vôľa.“ (Ef 5,1-17)

Benjamin Franklin chcel presvedčiť občanov Filadelfie, aby zriadili nočné osvetlenie mesta. Mal na to dobré dôvody: nočné osvetlenie

pomôže znížiť kriminalitu a umožní rôzne večerné aktivity. Napriek tomu, že svoj návrh predniesol veľmi presvedčivo, u ľudí neuspel. Rozhodol sa preto svojim susedom predviesť, aké užitočné môže byť jediné svetlo. Kúpil krásnu lampu, vyleštil na nej sklo a postavil ju na stojan pred svojím domom. Lampu každý večer rozsvietil. Ľudia, ktorí chodili okolo, si uvedomili, že hrejivý plamienok im pomáha, aby nezakopli o kamene na ceste. Onedlho si aj ďalší ľudia umiestnili pred svoje domy lampy a nakoniec získalo celé mesto dobré osvetlenie.

Deti svetla

Apoštol Pavol napísal: „Veď kedysi ste boli tmou, ale teraz ste svetlom v Pánovi. Žite ako deti svetla. Veď ovocie svetla je vo všetkej добрote, spravodlivosti a pravde. Skúmajte, čo sa páči Pánovi, a nemajte účasť na neplodných skutkoch tmy; radšej ich odhaľujte. Veď hanba je už len hovoriť o tom, čo potajomky páchajú. No všetko, čo svetlo odhalí, stáva sa zjavným. Veď všetko, čo je zjavné, je svetlo. Preto je povedané: Prebud' sa ty, čo spíš, a vstaň z mŕtvych a zažiari ti Kristus. Dávajte si teda dobrý pozor, ako si počínate; nie ako nemúdri, ale ako múdri.“ (Ef 5,8-15) Protiklad tmy a svetla nám pripomína, že keď prijmem do srdca Ježiša Krista, v našom živote sa odohrá niečo zásadné (2Kor 5,17) – staneme sa svetlom (Ef 5,8; Mat 5,14; Fil 2,15). Táto premena (oživenie) je prebudenie zo spánku,

povstanie zo smrti a vyvedenie z tmy do Kristovho svetla (Ján 8,12; 9,5).

Čo je osvietené, stáva sa svetlom

Premena, počas ktorej prechádzame z tmy do svetla, má tri fázy: (1) sme oddelení od tmy (Ef 5,3-7.11); (2) žijeme ako deti svetla (Ef 5,8-10) a (3) náš život predstavuje tento proces okoliu a premieňa ľudí okolo nás (Ef 5,11-14; Mat 5,15.16). Reklama na tlačiarne značky Epson ukazuje stádo zebier vytlačené na väčšine stránky. Sú tak blízko seba, že z nich vidieť iba biele a čierne pruhy. V rámci vľavo je text: „Na stránke vytlačenej touto tlačiarňou vidíte zebrie pruhy.“ V druhom rámci na opačnej strane je nápis: „Na tejto stránke nájdete aj ženu v pruhovanej blúzke.“ A naozaj, keď začnete hľadať obrázok ženy, ktorú ste na prvý pohľad nevideli, o chvíľu ju objavíte. Spočiatku ju však človek nevidí, pretože je veľmi dobre maskovaná.

Ale s deťmi svetla by to tak nemalo byť. Rozdiel medzi svetlom a tmou nemôže byť neviditeľný, nezreteľný alebo maskovaný. Mali by sme byť oddelení od morálnej tmy tak jasne, aby to bolo zreteľné už na prvý pohľad. „Smilstvo však a akákoľvek nečistota alebo lakomstvo nech sa medzi vami ani len nespomenú, ako sa patrí na svätých. Viešť mrzké, dvojzmyselné a hlúpe reči sa nepatrí, radšej vzdávajte vďaky. Skúmajte, čo sa páči Pánovi, a nemajte účasť na neplodných skutkoch tmy; radšej ich odhalujte. Veď hanba je už len hovoriť o tom, čo potajomky páchajú.“ (Ef 5,3-12) Nie je tu uvedený úplný výpočet, no i tak odráža stav nášho sveta, ktorý sa vyznačuje vulgárnosťou a neúctou ku všetkému. Je to svet bez hanby, odvážny a otvorený „čomukoľvek“, „politicky korektné“ amorálny. Je to svet, v ktorom sa už nikto nevie začervenať od hanby.

Choďte preto vo svetle ako deti svetla (Ef 5,3; 1Pet 1,13-16), žime život naplnený dobrom, spravodlivosťou a pravdou (Ef 5,9). Naučme sa rozlišovať to, čo sa páči Pánovi (Ef 5,10). To umožňuje jedine obnovujúca moc Ducha Svätého (Tít 3,3-5; 1Kor 6,9-11). Svetlo, ktoré vyžaruje svojím

životom, ovplyvňuje praktické záležitosti a rozhodnutia nášho každodenného bytia. Chceme, aby náš život vykazoval čistotu, skromnosť, úctu a slušnosť, rešpektujeme dôstojnosť druhých ľudí a tým ukazujeme, že nám leží na srdci ich dobro. Našou najväčšou úlohou nie je mať odvahu odlišovať sa, ale svojím kresťanským štýlom života ovplyvňovať ľudí okolo seba. Apoštol Pavol píše: „No všetko, čo svetlo odhalí, stáva sa zjavným.“ (Ef 5,13) Morálna a duchovná kvalita nášho života dokáže osvietiť a viesť ľudí okolo nás k zmene (Ján 1,4-9; Iz 60,1-5). Čím temnejšia je tma, tým jasnejšie môžeme žiariť ako svetlá a ukazovať na Ježiša a jeho kráľovstvo. Toto svetlo nie je iba vieroučné alebo teologické, ale aj morálne – predstavuje náš život premenený Ježišom – teda to, ako sa správame k druhým ľuďom (Mat 5,16; 1Ján 3,18).

Na Božiu oslavu

V jednom humornom príbehu sa hovorí o sviečkach, ktoré nechceli byť vybraté zo škatule. Vyhovali sa a dávali dôvody na to, prečo by nemali byť zapálené a svietiť. Keď manžel hovoril manželke, že sviečky nechcú svietiť, ona mu vysvetľovala: „Vieš, to sú cirkevné sviečky.“

Aj my máme niekedy sklón ukrývať naše svetlo. Kristus nás však vyzýva, aby morálne kvality nášho života žiarili ako svetlo na vrchu, tak jasne a radikálne, že ostatní ľudia uvidia Boha a budú ho oslavovať (Mat 5,15.16). Ježiš nás nabáda, aby sme s ním žili v dynamickom spojení: „Ja som svetlo sveta. Kto mňa nasleduje, nebude chodiť v tme, ale bude mať svetlo života.“ (Ján 8,12) Nepovolal nás, aby sme žili izolovaní od sveta, ale aby sme prežívali život odlišný vo všetkých oblastiach – čo sa týka sexuálnych noriem, postojov k financiám, voľby vtipov či rozprávania príbehov. Nemôžeme sa správať ako ľudia okolo nás a zastávať rovnaké postoje. Sme totiž iní – sme svetlom.

Britský spisovateľ a dramatik David Lodge si 22. novembra 1963 pozrel jednu časť svojho satirického programu. Diváci v divadle sa dobre bavili, keď sa na scéne objavil herec, ktorý

predvádzal rozhovor s nejakým človekom a pritom držal pri uchu tranzistorové rádio, aby dal najavo svoj nezájum. O chvíľu herec rádio položil a naladil ho na stanicu, kde sa priebežne striedali správy, hudba a reklama. Odrazu zaznelo živé vysielanie: „Dnes bol zavraždený americký prezident John F. Kennedy...“ Diváci zostali šokovaní a herec rádio okamžite vypol. Bolo však príliš neskoro. Realita vonkajšieho sveta v okamihu rozbila umelý svet divadla. Všetko, čo sa odohrávalo na javisku, bolo zrazu povrchné a bezvýznamné.

Tmu premáha jedine svetlo. Najmocnejšou silou na tomto svete, ktorá dokáže meniť ľudí, je vplyv osobného príkladu – náš svätý život, ktorý

svieti v morálnej tme okolo nás. Neprestávajme preto svietiť!

Otázky na zamyslenie a diskusiu

1. Keď si spätne premietneme svoj kresťanský život, ktorí ľudia nám svojím životom predstavili, čo znamená žiť ako „dieťa svetla“? Akým spôsobom to urobili?
2. Všimli si naši priatelia alebo susedia v našom živote niečo, čo nás od nich odlišuje a je prejavom „života vo svetle“? Čo to je?
3. Ak majú byť kresťania „svetlom sveta“ (Mat 5,14), prečo sa v súčasnosti zdá, akoby sa ich vplyv v spoločnosti skôr zmenšoval?

DRUHÁ SOBOTA

NAŠA SÚČASNÁ ZODPOVEDNOSŤ

„Po svojom utrpení sa im štyridsať dní zjavoval a hovoril o Božom kráľovstve, aby tak mnohými spôsobmi dokázal, že žije. Raz, keď s nimi stoloval, prikázal im: Z Jeruzalema neodchádzajte, ale očakávajte splnenie Otcovho prísľubu, o ktorom ste od mňa počuli: Ján krstil vodou, ale vy budete o niekoľko dní pokrstení Duchom Svätým. Keď sa zišli, spýtali sa ho: Pane, chceš azda teraz obnoviť Izraelské kráľovstvo? On im odpovedal: Nie je vašou vecou poznať časy alebo chvíle, ktoré určil svojou mocou Otec. Teraz však na vás zostúpi Svätý Duch, vy dostanete jeho moc a budete mi svedkami v Jeruzaleme, v celom Judsku i Samárii, až po kraj zeme.“ (Sk 1,3-8)

Učeníkom veľmi záležalo na tom, aby sa dozvedeli, kedy presne nastane Božie kráľovstvo. No Ježiš im povedal, že nie je ich vecou poznať čas alebo chvíľu, pretože Otec im to nezjavil. Tým najdôležitejším nebola znalosť času, kedy bude obnovené Božie kráľovstvo. Mali nasledovať Pána, modliť sa, očakávať, bdieť a pracovať. Mali svetu predstavovať Krista. To, čo bolo pre kresťanský život učeníkov podstatné vtedy, je rovnako dôležité dnes pre nás. V Skutkoch apoštolov 1,7.8 je zaznamenaná úloha, ktorú Kristus určil svojim nasledovníkom: „Nie je vašou vecou poznať časy alebo chvíle, ktoré určil svojou mocou Otec. Teraz však na vás zostúpi Svätý Duch, vy dostanete jeho moc a budete mi svedkami v Jeruzaleme, v celom Judsku i Samárii, až po kraj zeme.“ (Sk 1,7.8)

Zrelosť a svedectvo

Aj my sa máme zapojiť do tohto diela. Namiesto toho, aby sme žili v očakávaní akéhosi

zvláštneho obdobia nadšenia, mali by sme múdro využívať dnešné príležitosti a robiť všetko pre záchranu ľudí okolo nás. Namiesto toho, aby sme svoju duševnú kapacitu vyčerpávali premýšľaním o časoch a obdobiach, ktoré si Pán ponechal vo svojej moci a nezveril ich ľuďom, mali by sme sa podriaďiť vedeniu Ducha Svätého a zamerať sa na dnešné povinnosti. Máme odovzdávať chlieb života bez prímies ľudských názorov tým, ktorí túžia po pravde. Satan je vždy pripravený zahliť ľudskú myseľ teóriami a výpočtami, ktoré odvádzajú ľudí od posolstva pre súčasnosť a ktoré im bránia zvestovať posolstvo troch anjelov tomuto svetu. To sa odohrávalo v každej dobe. Preto musel Spasiteľ tak často karhať ľudí, ktorí sa venovali špekuláciám a snažili sa odhaliť veci, ktoré nám Boh nezjavil. Ježiš si praje, aby ľudia prijímali a prežívali jeho posolstvo, rady a pokyny. Chce, aby im Božie pravdy poskytovali múdrosť pre ich každodenný život. Kristus povedal: „A večný život je v tom, aby poznali teba, jediného, pravého Boha i toho, ktorého si poslal, Ježiša Krista.“ (Ján 17,3)

Ježiš neprišiel ohromiť ľudí veľkolepým vyhlásením presného času, v ktorom by sa mala odohrať nejaká veľká udalosť, ale prišiel preto, aby zachránil stratených. Neprišiel, aby vyvolával a uspokojoval ľudskú zvedavosť, pretože vedel, že to by iba znásobilo túžbu po mimoriadnych udalostiach a zázrakoch. Jeho cieľom bolo odovzdať ľuďom to, čo im dodá duchovnú silu na rast v poslušnosti a svätosti. Zdôrazňoval im učenia, ktoré pomáhajú naplňať potreby bežného

života, lebo len tie mohli pomôcť aj ďalším v rovnakých situáciách. Nedal ľuďom nové zjavenie, ale pomohol im nanovo pochopiť pravdy, ktoré boli pred nimi dlho skryté alebo ich prekrylo falošné učenie kňazov a učiteľov. Ježiš osadil drahokamy božskej pravdy na správne miesto v tom poradí, v akom ich Boh zveril patriarchom a prorokom. A potom ľuďom zaslúbil Ducha Svätého, ktorý im bude v budúcnosti pripomínať všetky pravdy, ktoré im odovzdal.

Modlitba o zmenu srdca

Stále sme v nebezpečenstve, že opustíme jednoduchosť evanjelia. Mnohí sú v silnom pokušení šokovať svet niečím originálnym, čo ľudí uvedie do stavu duchovnej extázy a zmení poradie či kroky, ktoré obsahuje duchovná skúsenosť veriaceho. Niet pochýb o tom, že potrebujeme zmenu v prežívaní duchovnej skúsenosti, ale to predpokladá premenu nášho srdca. Tú môžeme prežiť len vtedy, keď budeme hľadať Boha, keď ho budeme žiadať o jeho moc a v úpenlivých modlitbách prosiť o milosť a premenu našej povahy. To je skúsenosť, ktorú dnes potrebujeme prežiť a o ktorú by sme sa mali snažiť s vytrvalým úsilím a vážnosťou.

Kristus svojim učeníkom zveril pravdy, ktorých hĺbku a šírku nedokázali plne pochopiť ani doceniť. Podobne to prežíva Boží ľud v dnešnej dobe. Ani my plne nevnímame veľkosť a krásu právd, ktoré nám Boh dal pre túto dobu. Našou úlohou je rast v duchovnom poznaní, aby sme ich dokázali vnímať v ich celej šírke. Tieto pravdy sa však nikdy neobjavia, ak si budeme myslieť, že môžeme poznať čas a dobu, ktorú si Otec nechal vo svojej moci. Opätovne som dostala výstrahu, aby sme nestanovovali žiadne časové obdobia. Boží ľud už nikdy nedostane Božie poslanie založené na časových údajoch. Nemáme sa dozvedieť presný čas vylitia Ducha Svätého ani čas príchodu Ježiša Krista.

Očakávajte, bdejte, modlite sa a pracujte

Prečo nám Otec neumožnil poznať časy a doby, ktoré si on sám nechal vo svojej moci? Keby to

urobil, nevyužili by sme ich správnym spôsobom. Situácia, ktorá by vyplynula z takého poznania, by veľmi zdržala Božie dielo prípravy ľudí, aby obstáli v nadchádzajúcom veľkom dni. Nemáme prežívať vzrušenie z poznania času. Nemáme sa zaoberať úvahami o čase a dobách, ktoré nám Otec nezjavil. Ježiš vyzval učeníkov, aby „sledovali“ dobu, ale nie aby určovali presný čas. Jeho nasledovníci plnia úlohu posádky, ktorá poslúcha príkazy svojho kapitána – keď sa bude blížiť príchod Pána, majú pozorovať, očakávať, modliť sa a pracovať – nie privlastňovať si právo predpovedať, kedy nastane ten deň, pretože „o tom dni a o tej hodine nevie nik“ (Mat 25,36). Nevieme predpovedať, či Kristus príde o rok, o dva alebo o päť rokov, a ani jeho príchod oddialiť tým, keď povieme, že určite ešte nepríde o desať či dvadsať rokov.

Boží ľud má mať svoje lampy ozdobené a zapálené ako družičky, ktoré očakávajú príchod Ženicha na svadbu. Nesmieme prepásť ani okamih, aby sme nezanedbali ponuku daru spasenia. Skúšobný čas poskytnutý ľuďom sa chýli ku koncu. Jedného dňa bude osud ľudstva nezvratne uzavretý, a dokonca ani na dnešnom zhromaždení sa nedozvieme, koľkí z nás čoskoro zomrú a zostúpia do hrobu. Mali by sme si uvedomiť, že náš život plynie rýchlo a že nie sme v bezpečí až do okamihu, keď svoj život vložíme v Kristovi do Božích rúk.

Spolupráca na Božom diele

Nemáme očakávať nejaký zvláštny čas, kedy sa s nami udeje niečo mimoriadne, ale máme aj naďalej pracovať a odovzdávať svetu výstrahu, pretože prinášame svedectvo o Ježišovi Kristovi „až na koniec zeme“. V celom svete okolo seba vidíme neobrátenejších ľudí. Čo pre nich robíme? Rodičia, usilujete sa v láske o obrátenie svojich detí, alebo vás záležitosti tohto sveta natoľko pohltili, že nie ste schopní vynaložiť skutočné úsilie a spolupracovať s Bohom? Dokážeme oceniť a využiť dielo a poslanie Ducha Svätého? Uvedomujeme si, že Duch Svätý je prostredníkom nášho úsilia všade tam, kde sa snažíme osloviť ľudí? Len čo sa skončí toto zhromaždenie, odídeme odtiaľto a zabudneme na

výzvy, ktoré sme počuli? Zostanú vyslovené varovania bez odozvy?

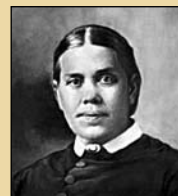
Apoštol Pavol nás vyzval: „Preto musíme dávať o to väčší pozor na to, čo sme počuli, aby sme sa neodchýlili od správneho smeru. Veď ak už slovo povedané skrze anjelov bolo záväzné a každý priestupok a neposlušnosť dostali spravodlivú odplatu, ako unikneme my, keď zanedbáme takúto veľkú spásu?“ (Žid 2,1-3)

Naša dnešná zodpovednosť

Posolstvo tretieho anjela vyústi do hlasného zvestovania. Nemôžeme zanedbávať súčasné povinnosti a opájať sa predstavou, že niekedy v budúcnosti prijmeme veľké požehnanie a bez nášho pričinenia prebehne duchovné oživenie. Prídme k Bohu, aby nás mohol použiť ako nástroje na svoju oslavu a službu. Ešte dnes odovzdajme svoj život Pánovi a prosme ho, aby nás zbavil sebeckta, závisťi, žiarlivosti, hádok a všetkého, čo ho zneuctuje. Prosme Boha o očistenie, aby sme sa mohli stať nádobou schopnou prijať nebeskú rosu a neskorý dážď Ducha Svätého.

Otázky na zamyslenie a diskusiu

1. Prečo je chybou zameriavať sa na presný čas Kristovho príchodu, keď nás Ježiš vyzýva, aby sme boli pripravení?
2. Čo vyvolalo veľký rast ranej cirkvi? Môžeme prežiť niečo podobné aj dvetisíc rokov po tejto udalosti?
3. Ktoré princípy aktívneho očakávania môžeme objaviť v podobenstve o desiatich pannách (Mat 25,1-13)?
4. Ako môžeme spolupracovať na Božom diele a osloviť svet, ktorý sa zdánlivo čoraz menej zaujíma o evanjelium?

ELLEN G. WHITEOVÁ

(Tento článok bol napísaný na základe kázania, ktoré predniesla Ellen G. Whiteová v meste Lansing v Michigane 5. septembra 1891. Bol vydaný v nakladateľstve Review and Herald 22. marca 1892.)

Advent, časopis Cirkve adventistů sedmého dne v ČR a SR, číslo 9/2013

11x ročne vydáva nakladateľství Advent-Orion, spol. s r. o.
Roztocká 5, 160 00 Praha 6 – Sedlec, <http://www.adventorion.cz>
Registrační číslo MK ČR 6982, ISSN 1210-3365
Objednávky v ČR: Roztocká 5, 160 00 Praha 6
Tel.: 233 320 767; 603 553 628, e-mail: expedice@adventorion.cz
Objednávky v SR: Šafárikova 9, 038 61 Vrútky
Tel./fax: (043) 428 26 70, e-mail: adventorion@adventorion.sk

Vychází: 18. 9. 2013
Odpovědný redaktor: Dan Hrdinka
Příspěvky můžete zasílat na e-mail: hrdinka@adventorion.cz
Inzerce můžete zasílat na e-mail: redakce@adventorion.cz
Redakce si vyhrazuje právo dodané příspěvky krátit.
Technická redakce: JUPOS, s. r. o., Ostrava
Vytiskla tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice